

§ 7. Prawo pobierania opłaty za wydobywanie z łozyska wody publicznej materiałów wymienionych w § 1, a zwłaszcza lodu, może być udzielone na pewien okres czasu i na ściśle określonych przestrzeniach wody publicznej samorządom gminnym za ryczałtową kwotę lub za pewną część ściąganych opłat.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego. Zarazem tracą moc wszystkie dotychczasowe zarządzenia w tym względzie.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*
Minister Skarbu: *W. Grabski*

317.

Rozporządzenie II Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 18 marca 1924 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie art. 77 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1.

Do art. 1 ustawy.

Uchwały, określające wysokość dodatków do podatków (opłat) państwowych (z wyjątkiem wymienionych w art. 11 ustawy), winny zarządy związków komunalnych przedkładać we właściwej drodze do wiadomości władzy nadzorczej w ciągu dni 15-tu po uchwaleniu, dołączając w jednym egzemplarzu preliminarz budżetowy (o ile preliminarz został już uprzednio przedstawiony, wskazać należy tylko datę i liczbę przedłożenia) i inne materiały, uzasadniające wysokość uchwalonych dodatków.

Wydział powiatowy (a do czasu wprowadzenia w życie samorządu powiatowego na ziemiach Spisza i Orawy — starosta pow. spisko-orawskiego) otrzymuje uchwały w 4 egzemplarzach; jeden egzemplarz uchwały z załącznikami zatrzymuje w swych aktach, a 15-go każdego miesiąca przesyła wydziałowi wojewódzkiemu — a do czasu wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego wojewodzie (delegatowi rządu w Wilnie) — pozostałe trzy egzemplarze wraz z egzemplarzami innych uchwał w przedmiocie poboru dodatków do podatków (opłat) państwowych, otrzymanych w ciągu tego czasu. Wydział wojewódzki — a do czasu wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego wojewoda (delegat rządu w Wilnie) — zatrzymuje po jednym egzemplarzu uchwał w swych aktach, a na początku każdego kwartału przesyła Ministerstwu Spraw Wewnętrznych pozostałe dwa egzemplarze wraz z egzemplarzami innych uchwał

w sprawie poboru dodatków do podatków (opłat) państwowych, otrzymanych w ciągu tego czasu.

Wydział wojewódzki — a do czasu wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego wojewoda (delegat rządu w Wilnie) — otrzymuje uchwały reprezentacji powiatowych związków komunalnych, gmin miejskich w b. dzielnicy rosyjskiej, wydzielonych z pow. zw. kom., wszystkich gmin miejskich w b. dzielnicy pruskiej i gmin miejskich w b. dzielnicy austriackiej, liczących powyżej 15.000 mieszkańców, w przedmiocie poboru dodatków do podatków (opłat) państwowych w trzech egzemplarzach; jeden egzemplarz uchwały z załącznikami pozostawia w swych aktach, a na początku każdego kwartału przesyła Ministerstwu Spraw Wewnętrznych pozostałe dwa egzemplarze uchwały wraz z egzemplarzami innych uchwał w przedmiocie poboru dodatków do podatków (opłat) państwowych, otrzymanych w ciągu tego czasu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymuje uchwały reprezentacji gminy miasta stoł. Warszawy w dwóch egzemplarzach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła Ministerstwu Skarbu każdego kwartału po jednym egzemplarzu otrzymanych uchwał.

Do uchwał reprezentacji związków komunalnych w przedmiocie poboru dodatków do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych (art. 11) odnoszą się przepisy, dotyczące zatwierdzania uchwał przez władzę nadzorczą.

Uchwały, określające wysokość dodatków do podatków (opłat) państwowych, winny zarządy związków komunalnych udzielać do wiadomości organom powołanym do wymiaru właściwych podatków państwowych przynajmniej na miesiąc przed rozpoczęciem okresu budżetowego, a o ile chodzi o dodatki do świadectw przemysłowych — do dn. 1 października roku poprzedzającego okres budżetowy; łącznie z uchwałą określającą wysokość dodatków do opłat, wymienionych w art. 11, należy przedstawić organom wymiarowym dowód zatwierdzenia tej uchwały przez władzę nadzorczą.

Powyższe postanowienia nie odnoszą się do dodatków do podatków (opłat) państwowych, wymienionych w art. 10 i 14 ustawy; dodatki te pobierane będą z mocy samego prawa łącznie z właściwymi podatkami (opłatami) państwowymi bez specjalnych w tym przedmiocie uchwał reprezentacji związków komunalnych.

Uchwały w sprawie pobierania samoistnych podatków komunalnych winny być powzięte w formie statutów podatkowych; uchwały w przedmiocie poboru podatku od lokali (ust. 1, 2 i 3 art. 7 ustawy) winny określać jedynie wysokość stawki podatkowej.

§ 2.

Do art. 2 i 3 ustawy.

Dla wymiaru samoistnego podatku od gruntów państwowych w b. Królestwie Kongresowym winna nastąpić klasyfikacja tych gruntów z odpowiednim zastosowaniem przepisów art. 126—128 ustawy rosyjskiej o podatkach bezpośrednich (T. V

Zb. Pr. z 1903 r.), tudzież przepisów §§ 7 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1920 r. (Dz. U. R. P. № 97, poz. 639).

Na Ziemi Wileńskiej i w województwach: nowogródzkim, poleskim i wołyńskim oraz w powiatach: białostockim, bielskim, sokólskim, wołkowyskim i grodzieńskim województwa białostockiego klasyfikacja gruntów winna nastąpić z odpowiednim uwzględnieniem przepisów rosyjskiej ustawy o powinnościach ziemskich, jakoteż przepisu art. 15 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich, oraz rosyjskich przepisów prawa o włościanach (T. IX Zb. Pr. z 1903 r., dz. 2).

Zarządy gmin wiejskich obowiązane są w ciągu dni 7-miu po otrzymaniu należnych kwot dokonać podziału 5°/o pobranej sumy między gromady wioskowe według klucza ludnościowego.

Przekroczenie przez gminy wiejskie normy 40°/o wzgl. 60°/o z najwyższego łącznego obciążenia gruntów i budynków w wysokości 100°/o pociąga za sobą odpowiednie obniżenie stopy podatkowej dla powiatowego związku komunalnego.

W wyjątkowych, zasługujących na uwzględnienie wypadkach, może Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu pozwolić na podwyższenie obciążenia gruntów do wysokości 150°/o, ale tylko w odniesieniu do tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku, przyczem z przekroczenia tego mogą korzystać związki komunalne w stosunku procentowym, przewidzianym w ust. 1 art. 3 ustawy.

Określone w art. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747) i w art. 14 ustawy z dn. 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 505) najwyższe normy podatku komunalnego od gruntów i budynków odnoszą się również do samoistnego podatku od gruntów i budynków państwowych.

Pobór samoistnego podatku od gruntów państwowych w b. dzielnicy rosyjskiej winien być dokonany w terminie poboru państwowego podatku gruntowego.

§ 3.

Do art. 4 ustawy.

W b. dzielnicy rosyjskiej do gruntów państwowych, położonych na obszarze gmin miejskich, a odpowiadających gronom wskazanym w art. 272 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich (T. V Zb. Pr. z 1903 r. wyd. 2), stosują się przepisy ust. 1 i 2 § 2 niniejszego rozporządzenia.

W wyjątkowych, zasługujących na uwzględnienie, wypadkach może Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu pozwolić na podwyższenie obciążenia gruntów z wyjątkiem placów budowlanych i gruntów, wymienionych w ust. 5 art. 4, do wysokości 150°/o, ale tylko w odniesieniu do tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku, przyczem z przekroczenia tego korzystać mogą związki komunalne w stosunku procentowym, oznaczonym w ust. 7 art. 4.

O ile place budowlane i grunty, przewidziane w ust. 5 art. 4, są obciążone na rzecz gminy miejskiej samoistnym podatkiem w silniejszym stopniu poza granice wskazane w przytoczonych w tym ustę-

pie ustawach,—opodatkowanie tych obiektów na rzecz powiatowego związku komunalnego, wzgl. samorządu wojewódzkiego nie może przekroczyć norm obciążenia, jakiemu podlegałyby te grunty w wypadku poboru podatku pod postacią dodatku do państwowego podatku gruntowego.

Pobór samoistnego podatku od gruntów winien być dokonany w terminie państwowego podatku gruntowego.

§ 4.

Do art. 5 ustawy.

Dla ustalenia, które związki komunalne są uprawnione do poboru podatku od kopalń, decydującym momentem jest miejsce wydobywania minerału na powierzchni (urządzenia, wzgl. przynależności kopalń).

Związki komunalne, z pod których terenu wydobywa się minerał, o ile nie posiadają na swym obszarze urządzeń, wzgl. przynależności kopalń, nie mają prawa poboru tego podatku.

Maksymalna wysokość podatku na rzecz gminy miejskiej, wydzielonej z pow. zw. kom., lub na rzecz powiatowego związku komunalnego i gminy miejskiej, nie wydzielonej z pow. zw. kom., wzgl. gminy wiejskiej nie może przekroczyć 1°/o ceny wzgl. wartości sprzedażnej minerału.

Jeżeli powiatowy związek komunalny i gmina miejska, niewydzielona z tegoż związku, wzgl. gmina wiejska, uchwali pobór podatku od kopalń, to wymiar i pobór tego podatku przeprowadzi wydział powiatowy, który kwotę przypadającą z tego tytułu gminie miejskiej wzgl. wiejskiej wypłaci w umówionym przez te związki terminie.

W razie niewprowadzenia przez którykolwiek z uprawnionych związków komunalnych podatku od kopalń,—pozostałe uprawnione związki komunalne mogą pobierać ten podatek do wysokości 1°/o ceny wzgl. wartości sprzedażnej minerału wyłącznie na rzecz swoją.

Postanowienia ust. 5 art. 5 dotyczą wypadku, gdy miejsce wydobywania minerału na powierzchni (urządzenia, wzgl. przynależności kopalń) znajdują się na obszarach dwóch gmin wzgl. dwóch powiatów.

Wpływ z podatku od kopalń winny być użyte przez związki komunalne wyłącznie na inwestycje; w następstwie tego obowiązane są związki komunalne uwidocznic w budżecie odpowiednie wydatki na cele inwestycyjne. Po upływie okresu budżetowego winny związki komunalne przedłożyć władzy nadzorczej, która statut podatkowy zatwierdziła, wyczerpujące sprawozdanie, poparte cyfrowymi danymi, w przedmiocie właściwego użycia wpływów z podatku od kopalń.

§ 5.

Do art. 7 ustawy.

Stopa podatku od lokali w gminach miejskich na rok 1924 winna być ustalona w stosunku do komornego, wzgl. wartości czynszowej, obliczonej na podstawie art. 2 i 3 ustawy z dn. 18 grudnia 1920 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 4, poz. 19) z tem, że należność podatkowa nie może przekroczyć dla gmin m. st. Warszawy, Krakowa,

Lwowa, Łodzi, Poznania i Wilna $4\frac{1}{2}\%$, dla wszystkich zaś pozostałych gmin miejskich 3% komornego, wzgl. wartości czynszowej z czerwca 1914 r., przerachowanej na marki polskie według kursu waluty złotej w dn. 1 stycznia 1924 r. Komorne w domach wybudowanych po czerwcu 1914 r., o ile nie są one wolne w myśl obowiązujących ustaw od opodatkowania, ustala się drogą porównania z komornem podobnych lokali w domach, które były wynajmowane w tymże roku.

Stopa podatku od lokali w gminach wiejskich nie może przekroczyć 5% faktycznego obecnego komornego, wzgl. wartości czynszowej, z tem zastrzeżeniem, że wartość czynszowa w gminach wiejskich nie może przenosić komornego, płaconego za podobne lokale w najbliższej gminie miejskiej.

Do podatku od lokali stosują się postanowienia art. 21—26 ustawy z dn. 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 2, poz. 6) i §§ 20—26 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu z dn. 29 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 34, poz. 294) z uwzględnieniem zmian, wynikających z postanowień ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747), ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) i rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 26 stycznia 1924 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. № 14, poz. 134), a w szczególności:

- a) zwolnienia, przewidziane w ust. 3 art. 7 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r., uważać należy jako uzupełnienie art. 23 ustawy z dn. 17 grudnia 1921 r.;
- b) postanowienia, zawarte w ust. 2 art. 24 ustawy z dn. 17 grudnia 1921 r., zostały uzupełnione przepisem ust. 1 art. 42 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. w ten sposób, że pobór podatku od lokali może być skuteczniejszy bądź przez właścicieli realności za zwrotem odszkodowania w wysokości 5% od kwoty wpłaconej [do kasy gminnej, bądź też przez organy gminne];
- c) wysokość odsetek za zwłokę zgodnie z ustawą z dn. 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 129, poz. 1044) i rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 26 stycznia 1924 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. № 14, poz. 134), wynosi 2% miesięcznie;
- d) uchwały w przedmiocie stawek podatku od lokali wchodzi w życie w terminie, przewidzianym w art. 40 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r.;
- e) odnośnie do kar mają zastosowanie przepisy art. 62—67 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 26 stycznia 1924 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. № 14, poz. 134);
- f) należność podatkowa, obliczona dla każdego płatnika na r. 1924 zgodnie z uchwałą reprezentacji gminnej w markach polskich, winna

być przerachowana przez zarząd gminy na franki złote, przyjmując wartość franka złotego na dzień 1 stycznia 1924 r. = 1.220.000 mk. i podlega uiszczeniu w czterech ratach kwartalnych w markach polskich według wartości franka złotego, obowiązującej w dniu wpłacenia podatku.

Pobór podatku od zbytku mieszkaniowego winien być dokonany łącznie z poborem podatku od lokali.

§ 6.

Do art. 9 ustawy.

Podatki komunalne do państwowego podatku dochodowego na rzecz gmin i powiatowych związków komunalnych na obszarze b. dzielnicy pruskiej, określone w art. 6 ustawy z dn. 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. № 13, poz. 110), przypadają z terytorjum:

- a) gmin miejskich tymże gminom,
- b) gmin wiejskich i obszarów dworskich—powiatowym związkom komunalnym.

§ 7.

Do art. 10, art. 58 ust. 3 i art. 75 ust. 4 ustawy.

Postanowienia, zawarte w art. 10, wchodzi w życie z dn. 1 lipca 1924 r.

Od dnia tego pobierane będą przez kasy skarbowe oraz celne na podstawie wymiaru, dokonanego przez urzędy akcyz i monopolów wzgl. urzędy celne dodatki do państwowych podatków (opłat) od spożycia, zużycia wzgl. produkcji (z wyjątkiem podatku od węgla, olejów mineralnych, soli i cukru) na rzecz związków komunalnych równocześnie z podatkami (opłatami) państwowymi (przy produkcji, w handlu lub przy przywozie z zagranicy). Wpływy z tych dodatków winny kasy skarbowe oraz celne zarachowywać na sumy komunalne do dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Do poboru dodatków do podatków (opłat) państwowych od spożycia, zużycia wzgl. produkcji mają odpowiednie zastosowanie postanowienia:

- a) art. 43 ust. 2, art. 49 ust. 2, art. 51, art. 54 ust. 2 pierwsze zdanie, art. 57 i art. 59 ustawy;
- b) art. 52 z tem, że kwoty dodatku komunalnego, podlegające zwrotowi, zostaną potrącone z sumy wpływów z dodatków komunalnych do państwowych podatków od spożycia, zużycia wzgl. produkcji, a mianowicie z tej sumy, która przypada w najbliższym terminie do rozdziału między gminy miejskie a powiatowe związki komunalne;
- c) § 15 i § 17 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 26 stycznia 1924 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, celem wykonania art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 14, poz. 134).

Dodatek komunalny wynosi:

- a) 30⁰/₀ państwowego podatku od spirytusu i wyrobów wódczanych, wina i win musujących oraz od piwa;
- b) 15⁰/₀ państwowego podatku od drożdży, kwasu octowego i zapalek.

Celem przygotowania rozdziału wpływów dodatków komunalnych między uprawnione związki komunalne stosownie do przepisów zawartych w ust. 3, 4 i 5 art. 10 ustawy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustali w miesiącu lipcu każdego roku na podstawie danych o przypisie podatku przemysłowego (od obrotu), w każdym mieście i w każdym powiecie, dostarczonych przez Ministerstwo Skarbu i na podstawie ostatniego urzędowego spisu ludności z uwzględnieniem postanowienia ust. 5 art. 10 klucza rozdziału dodatków komunalnych do państwowych podatków (opłat) między poszczególne gminy miejskie i poszczególne powiatowe związki komunalne (ust. 3 art. 10).

Aż do czasu wprowadzenia w życie samorządu powiatowego na ziemiach Spisza i Orawy gminy wiejskie tego powiatu otrzymują tytułem dodatków komunalnych, przewidzianych w ust. 2 art. 10, całkowitą kwotę, która przypadłaby na powiatowy związek komunalny, obejmujący ziemie Spisza i Orawy.

Do czasu ustalenia nowego klucza rozdział sum pobranych tytułem dodatków komunalnych do podatków (opłat) państwowych od spożycia, zużycia względnie produkcji dokonuje się na podstawie dawnego klucza.

Kasy skarbowe oraz celne obowiązane są w dniu 1 i 16 każdego miesiąca na podstawie własnej noty wypisać na rozchód w sumach komunalnych ogólną sumę półmiesięcznych wpływów od spożycia, zużycia względnie produkcji i równocześnie zapisać ją w trybie § 52 instrukcji dla kas skarbowych na przychód sum obrotowych na rachunek Centralnej Kasy Państwowej do dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Centralna Kasa Państwowa po zarachowaniu przekazanych w powyższy sposób kwot do sum komunalnych zawiadomi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w dniu 8 i 23 każdego miesiąca o łącznej sumie wpływów z ubiegłego półmiesiąca.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na zasadzie klucza rozdziału skuteczni podział półmiesięczny wpływów między poszczególne gminy miejskie i między poszczególne powiatowe związki komunalne (w tej liczbie i dla powiatu spisko-orawskiego).

O dokonanych rozdziale zawiadomi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych centralną kasę państwową przy dołączeniu wykazu sum, przypadających z rozdziału poszczególnym gminom miejskim, powiatowym związkom komunalnym i wszystkim gminom wiejskim ziem Spisza i Orawy.

Na podstawie powyższego wykazu Centralna Kasa Państwowa przekaże za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności kwoty należne poszczególnym gminom miejskim i powiatowym związkom komunalnym (staroście pow. spisko-orawskiego dla gmin wiejskich tego powiatu).

Rozdziału kwot należnych gminom wiejskim dokonuje wydział powiatowy (starosta powiatu spisko-

orawskiego) natychmiast po otrzymaniu sumy dodatków do podatków (opłat) państwowych od spożycia, zużycia względnie produkcji zgodnie z postanowieniem ust. 4 art. 10 ustawy.

Wpływy z tytułu dodatków do podatków (opłat) państwowych od spożycia, zużycia względnie produkcji winny być użyte przez gminy wiejskie wyłącznie na cele inwestycyjne oraz na cele konserwacji urządzeń i zakładów gminnych; w następstwie tego winny gminy wiejskie uwidocznic w budżecie odpowiednie wydatki na wspomniane cele. Po upływie okresu budżetowego winny gminy wiejskie przedłożyć władzy nadzorczej wyczerpujące sprawozdanie, poparte cyfrowymi danymi, w przedmiocie właściwego użycia wpływów z dodatków do podatków (opłat) państwowych od spożycia, zużycia względnie produkcji.

§ 8.

Do art. 11 ustawy.

Dodatki do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych nie mogą przenosić 100⁰/₀ każdorazowej opłaty państwowej od patentu na wyrób, względnie 200⁰/₀ każdorazowej opłaty państwowej od patentu na sprzedaż; uchwały co do wysokości dodatków do patentów winny być powzięte z zachowaniem przepisów § 1 niniejszego rozporządzenia.

Kasy skarbowe jednocześnie z skutecznieniem wydziałom powiatowym wypłaty dodatków winny zawiadomić te wydziały o pobranych w poszczególnych gminach wiejskich kwotach tytułem dodatków do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych.

Aż do czasu wprowadzenia w życie samorządu powiatowego na ziemiach Spisza i Orawy gminy wiejskie tych ziem uprawnione są pobierać dodatki do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych, przyczem dodatki te nie mogą przenosić 50⁰/₀ każdorazowej opłaty państwowej od patentu na wyrób, względnie 100⁰/₀ każdorazowej opłaty od patentu na sprzedaż trunków.

§ 9.

Do art. 12 ustawy.

Ustala się na rok 1924 następujące normy podatku od towarów, przewożonych drogami żelaznymi (normalno-torowymi) do miast, które przed dniem 1 lipca 1923 r. uzyskały zatwierdzenie statutów o porobze samoistnych podatków przywożonych lub wywożonych:

- a) dla gm. miasta st. Warszawy podatek nie może przekroczyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 41—50 km.,
- b) dla gm. m. Łodzi, Lwowa, Krakowa i Wilna podatek nie może przewyższyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 31—40 km.,
- c) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich podatek nie może przenosić kolejowej opłaty przewozowej za odległość 11—20 km.;

od przesyłek jednostkowych, zwyczajnych i pospiesznych, za które opłatę przewozową oblicza się według sztuki a nie według wagi, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przekroczyć:

- 1) za konie i bydło rogate roste 2 fr. zł. od sztuki,
 - 2) za inne zwierzęta 0,5 fr. zł. od sztuki;
- od ładunków poniżej wyliczonych podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 1—10 km.:

- 1) a) zboża w ziarnie, b) ziemniaki świeże,
- 2) mąka zbożowa (pszenna i żytnia),
- 3) a) zwierzęta domowe żywe, b) mleko,
- 4) a) budulec drzewny nieobrobiony, budulec obrobiony, drzewo celulozowe, b) karpina,
- 5) masa drzewna i celuloza,
- 6) a) rudy, żużle i szlaka, b) wapień i dolomit palone oraz wapno, c) cegły, d) piasek, żwir i glina,
- 7) a) szkło mielone, b) masa kamienna, c) cement,
- 8) żelazo i stal surowe.

Podatek od wszystkich ładunków, przywożonych kolejkami podjazdowymi, nie może przekroczyć opłaty przewozowej pobieranej przez te kolejki:

- a) dla gminy m. st. Warszawy za odległość 1—7,5 klm.,
- b) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich za odległość 1—5 klm.

Podatkowi od towarów przywożonych nie podlegają przesyłki bagażowe i pocztowe, oraz ładunki przewożone „transito”.

§ 10.

Do art. 14 ustawy.

Notariusze wzgl. inne organy, uprawnione do sporządzania protestów, winni co 1 i 16 każdego miesiąca przekazywać zarządom właściwych gmin — po potrąceniu rzeczywistych kosztów, połączonych z przekazem — kwoty pobrane tytułem $\frac{1}{2}\%$ podatku komunalnego od zaprotestowanych weksli.

§ 11.

Do art. 17 ustawy.

Zasady oraz sposoby wymiaru i poboru podatków od plakatów i szyldów oraz podatku od anonów na rok 1924 normuje załączony do niniejszego rozporządzenia statut wzorowy.

§ 12.

Do art. 18 ustawy.

Stopa podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk winna być określona w formie dodatku procentowego do ceny wykupionego biletu wstępu i różniczkowana według rodzaju widowiska. Podatek ten opłacają osoby, nabywające bilety wstępu na publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, inkasuje go zaś na rzecz gminy przedsiębiorstwo, wzgl. osoba zarządzająca.

W wypadkach gdy uczestnictwo w publicznych zabawach, rozrywkach i widowiskach nie jest uzależnione od wykupionych biletów wstępu, podatek winien być określony w sposób ryczałtowy; podatek ten opłaca wtedy przedsiębiorstwo, wzgl. osoba zarządzająca.

§ 13.

Do art. 19 ustawy.

Najwyższe normy podatku ustala się według poniżej oznaczonych stref na rok 1924 w następujący sposób:

I-a strefa obejmuje: województwo poznańskie, powiaty: nieszawski i włocławski województwa warszawskiego, oraz powiaty: kolski, koniński, sieradzki i turecki województwa łódzkiego.

Maksymalna wysokość podatku — 0,5 fr. zł. z 1 ha.

II-a strefa obejmuje: województwo pomorskie, województwo kieleckie, województwo warszawskie bez powiatów wydzielonych do strefy I-szej, województwo łódzkie bez powiatów zaliczonych do strefy I-szej, oraz powiaty: garwoliński, sokołowski i węgrowski województwa lubelskiego i województwo krakowskie bez powiatów wydzielonych do strefy IV-ej.

Maksymalna wysokość podatku — 0,3 fr. zł. z 1 ha.

III-a strefa obejmuje: województwo białostockie bez powiatów wydzielonych do strefy IV-ej, województwo lwowskie bez powiatów włączonych do strefy IV-ej, oraz województwo lubelskie bez powiatów zaliczonych do strefy II-ej.

Maksymalna wysokość podatku — 0,1 fr. zł. z 1 ha.

IV-a strefa obejmuje: Ziemię Wileńską, województwo nowogródzkie, województwo poleskie, województwo wołyńskie, województwo stanisławowskie, województwo tarnopolskie, powiaty: augustowski, grodzieński i suwalski województwa białostockiego, powiaty: gorlicki, grybowski, nowotarski, nowosądecki, żywiecki województwa krakowskiego i powiaty: krośnieński, liski, sanocki i starsamborski województwa lwowskiego.

Maksymalna wysokość podatku — 0,05 fr. zł. z 1 ha.

Za wykonywanie prawa polowania w rozumieniu art. 19 ustawy uważa się polowanie na zwierzęcą łowną przez właściciela gruntu lub nabywcę prawa polowania (dzierżawcę, użytkownika i t. p.).

Od podatku wolni są posiadacze prawa polowania, zupełnie nie wykonywający tego prawa.

Celem umożliwienia związkom komunalnym opodatkowania dzierżawców prawa polowania w lasach państwowych winny zarządy okręgowe lasów państwowych natychmiast po wypuszczeniu w dzierżawę terenów polowania zawiadomić zarządy odpowiednich gmin o oddaniu w dzierżawę terenów do polowania ze wskazaniem czasu dzierżawy, osoby otrzymującej dzierżawę, oraz wielkości terenu łowieckiego, wypuszczonego w dzierżawę w danej gminie.

Podatek komunalny od wykonywania prawa polowania w lasach państwowych na obszarze b. dzielnicy pruskiej może być pobierany pod postacią do-

datku nie przekraczającego 100% taksy rządowej, pobieranej przez państwową administrację leśną od ubitych sztuk zwierzyny; pobór tego podatku uskutecznia państwowa administracja leśna łącznie z poborem taksy.

Wykonywanie prawa polowania uzależnia się od wykazania zapłaty podatku.

§ 14.

Do art. 21 ustawy.

Podatki inwestycyjne mogą być pobierane w wyjątkowych wypadkach, t. zn. tylko w tych wypadkach, których potrzeba dokonania inwestycji powstaje wskutek nieprzewidzianych okoliczności, wzgl. siły wyższej których przeprowadzenie jest nieodzowne ze względu na interes publiczny (np. epidemja, pożar, powódź i t. p.).

Podatki te winny być ustanowione na każdy ściśle określony cel inwestycyjny w jednakowej stawce w stosunku do wszystkich podatków dopuszczonych ustawą z dn. 11 sierpnia 1923 r., z wyjątkiem wymienionych w art. 5 i 10 ustawy.

Do uchwał w przedmiocie poboru podatków inwestycyjnych winny być dołączone oprócz materiałów finansowych, wymaganych przy przedstawianiu władzy nadzorczej do zatwierdzenia innych uchwał, kosztorys, robót i plan ich wykonania z oznaczeniem terminu uskutecznienia robót i poboru podatku.

§ 15.

Do art. 23 ustawy.

Aż do wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego w b. dzielnicy austriackiej pobory, określone w art. 22 ustawy, przypadają Tymczasowemu Wydziałowi Samorządowemu we Lwowie na pokrycie wydatków, połączonych ze spełnianiem zadań, przewidzianych w ustawie z dn. 30 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 11, poz. 61).

§ 16.

Do art. 24 ustawy.

Celem rozkładu podatków krajowych na gminy miejskie i powiatowe związki komunalne obowiązane są magistraty miast i wydziały powiatowe wzgl. urzędy katastralne najpóźniej do dnia 15 sierpnia każdego roku przesłać właściwemu krajowemu związkowi komunalnemu sumaryczne zestawienie podatku gruntowego i budynkowego wedle stanu z dn. 1 lipca.

§ 17.

Do art. 26 ustawy.

Celem zapobieżenia wielokrotnemu obciążeniu płatników samoistnymi podatkami komunalnymi winny być odpowiednio stosowane w tym przedmiocie przepisy podatków państwowych.

§ 18.

Do art. 27 i 30 ustawy.

Związki komunalne winny pobierać opłaty za używanie utrzymywanych przez nie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego; wyjątek stanowią opłaty za naukę w szkołach samorządowych, które nie mogą być pobierane, co nie wyklucza

jednak prawa związków komunalnych pobierania od stron opłat celem pokrycia wydatków na utensylja i pomoce szkolne.

Opłaty za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego winny być wymierzone według istotnej miary używania danego urządzenia i zakładu dobra publicznego, w braku zaś możliwości ścisłego ustalenia — według prawdopodobnej miary używania.

W szczególności:

Opłaty drogowe od wozów mogą być wymierzone według ilości sił mechanicznych lub według tonażu siły nośnej, samochodów ciężarowych i innych wozów ciężarowych.

Opłaty za wodę winny być wymierzone według wodomierza, a w braku tegoż według liczby mieszkańców domu, wymiaru długości lub powierzchni budynku, wysokości podatku budynkowego, wysokości komornego, wysokości podatku od lokali i t. p.

Postanowienia, odnoszące się do wymiaru opłat za wodę, stosują się odpowiednio do wymiaru opłat kanalizacyjnych.

Jako opłatę za czynność urzędową uważać należy także opłatę za załatwianie podań, którą uiszcza się w kasie komunalnej w gotówce, albo w znaczkach stemplowych, nalepionych na podaniu.

Do przedkładania władzy nadzorczej uchwał reprezentacji związków komunalnych, dotyczących wprowadzenia nowych opłat i zmian istniejących, stosują się przepisy § 1 niniejszego rozporządzenia; do uchwał tych winny być dołączone oprócz materiałów, wskazanych w § 1, również i materiały, wykazujące stosunek wpływów z opłat do kosztów utrzymania danej gałęzi zarządu komunalnego, za które czynności są pobierane, wzgl. do wydatków, związanych z prowadzeniem zakładów i urządzeń dobra publicznego.

§ 19.

Do art. 31 ustawy.

Uiszczanie opłat za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego nie wyklucza obowiązku uiszczania specjalnych dopłat, gdy zachodzą warunki, określone w art. 31 ustawy.

Uchwała w przedmiocie pobierania specjalnych dopłat winna określić w jakim stopniu wydatki na założenie i utrzymanie urządzeń i zakładów dobra publicznego mają być pokryte z dopłat, oraz zasady dla ustalenia szczególnych korzyści gospodarczych lub udogodnień, dających podstawę do pobrania specjalnej dopłaty od właścicieli nieruchomości (gruntów i budynków), jak również od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych.

Rozkładu tej sumy dokonuje zarząd związku komunalnego po wysłuchaniu opinii komisji, której skład określa reprezentacja związku komunalnego z tem jednak, iż połowa członków komisji winna być powołana z grona płatników specjalnej dopłaty.

O uchwale zawiadamia się płatników w ten sposób, że uchwałę wraz z projektem, kosztorysem i planem pokrycia kosztów wyklada się do wglądu w biurze zarządu związku komunalnego na jeden miesiąc. O dniu wyłożenia i okresie wglądu należy ogłosić publicznie w sposób w danej miejscowości przyjęty,

zaznaczając, że termin do wnoszenia odwołań kończy się z upływem okresu wyznaczonego do wglądu w uchwałę.

§ 20.

Do art. 32 ustawy.

Obowiązek uiszczania specjalnych dopłat krajowym związkom komunalnym w b. dzielnicy pruskiej i Tymczasowemu Wydziałowi Samorządowemu we Lwowie nie jest zależny od uzyskania przez gminy miejskie i powiatowe związki komunalne szczególnych korzyści gospodarczych wzgl. udogodnień z urzędzeń i zakładów dobra publicznego; wystarczy gdy z tych urzędzeń i zakładów gminy miejskie i powiatowe związki komunalne osiągają normalne korzyści i udogodnienia.

Natomiast osoby, wymienione w art. 31, są obowiązane do specjalnych dopłat na rzecz krajowych związków komunalnych w b. dzielnicy pruskiej i Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie za szczególne korzyści i udogodnienia osiągane z urzędzeń i zakładów dobra publicznego tych związków.

§ 21.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sołtan*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Załącznik do § 11

(art. 17 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych—Dz. U. R. P. № 94 poz. 747).

STATUT

o poborze na rzecz gminy podatku od plakatów i szyldów oraz podatku od anonsów.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) wprowadza się na obszarze gminy podatek od plakatów i szyldów oraz podatek od anonsów według następujących zasad:

§ 1.

Podatkowi na rzecz gminy podlegają:

1) wszelkie umieszczane, rozlepiane, roznoszone, rozwieszone, wywieszane, wyświetlane lub w inny sposób rozpowszechniane w obrębie gminy napisy, ogłoszenia, znaki i plakaty firmowe zakładów i przedsiębiorstw przemysłowych oraz handlowych, instytucji, mających charakter zarobkowy, wszelkich osobistych zajęć zarobkowych (lekarzy, adwokatów, inżynierów i t. d.), pracowni rękodzielniczych i rzemieślniczych (podatek od plakatów);

2) szyldy, godła firmowe (sztuczny but, zawieszony przed magazynem obuwia, okulary lub lornetka przed magazynem optycznym, cygaro lub papieros

przed magazynem tabacznym i inne), wszelkie szafki reklamowe z wystawionymi przedmiotami (obuwie, futra, wyroby metalowe, tkaniny i t. d.), latarnie i lampy, o ile znajdujące się na nich napisy są treści reklamowej (podatek od szyldów);

3) wszelkie ogłoszenia drukowane, powielane mechanicznie lub w sposób podobny (podatek od anonsów).

§ 2.

Od podatku są zwolnione:

Ogłoszenia zamieszczone w czasopismach, wychodzących co miesiąc lub częściej, aniżeli w miesięcznych odstępach czasu, ogłoszenia urzędowe, ogłoszenia wyborcze do reprezentacji publicznych, ogłoszenia o odczytach i zgromadzeniach publicznych, oraz ogłoszenia osób poszukujących pracy, jak również wszelkie ogłoszenia, znaki i napisy przedstawicieli państw obcych.

Pozatem w każdym poszczególnym przypadku, zasługującym na uwzględnienie, zarządowi gminy przysługuje prawo stosowania ulg podatkowych wzgl. zwolnień od podatku.

§ 3.

Podatek wynosi:

1) od wszelkich znaków, szyldów, napisów, ogłoszeń i plakatów firmowych, wywieszanych w miejscach widocznych w celach reklamowych, obrazkowych lub pisanych na blasze, płótnie, tekturze, drzewie, szkłe, marmurze i t. d., zależnie od zajmowanych przez nie powierzchni, a mianowicie:

a)	do 0,5 mtr. ² włącznie powierzchni		fr. zł.
b)	od 0,5 " do 1 mtr. ² "		"
c)	od 1 " do 2 " "		"
d)	od 2 " do 3 " "		"

(Stosunek stawek podatkowych dla każdej grupy może być następujący: a) — x, b) — 2x, c) — 5x, d) — 9x i t. d., za napisy na szybach okien, drzwiach, markizach, roletach oraz za napisy z liter plastycznych, bezpośrednio przytwierdzonych do ściany domu podatek może być pobierany o 50% niższy; za napisy, znaki i plakaty umieszczane, urządzone na dachach lub szczytach domów, względnie w poprzek ulic, podatek może być pobierany o 100% wyższy, aniżeli od tych obiektów podatkowych, znajdujących się na parterze i I piętrze. Zarząd gminy może podzielić ulice na klasy i w związku z tem zróżnicować powyższe stawki podatkowe);

2) od szafek, latarni, lamp i wypukłych godeł reklamowych w wysokości..... fr. zł.;

3) od ogłoszeń, zamieszczanych w czasopismach,% opłaty za ogłoszenie;

4) od plakatów i anonsów (afisze drukowane)% opłaty za wydrukowanie i ogłoszenie;

5) od reklam, wyświetlanych na płótnie w teatrach, teatrzykach, kinematografach i t. p. oraz na ulicach.....% opłaty za reklamę każdorazową.

§ 4.

Podatek obciąża osobę fizyczną lub prawną, której przedmiot podatku dotyczy.

§ 5.

Właściciele przedsiębiorstw reklamowych oraz administracje czasopism obowiązani są inkasować podatek na rzecz gminy przy poborze należności za ogłoszenia względnie za wykonanie reklamy. Za inkasowanie podatku przedsiębiorstwo otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 5% sumy podatkowej. Zainkasowane kwoty podatkowe należy wnieść do kasy gminnej 1 i 16 każdego miesiąca.

We wszystkich innych przypadkach podatek należy wpłacać bezpośrednio do kasy gminnej.

§ 6.

Odwołania podlegają przepisom art. 48 i 50 ustawy.

§ 7.

Niewpłacenie podatku we właściwym terminie pociąga za sobą ściągnięcie go w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według art. 6 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych (Dz. U. R. P. № 31, poz. 189) i odsetek za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 8.

Kary podlegają przepisom art. 62 — 67 ustawy.

§ 9.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez zarząd gminy w sposób w danej miejscowości przyjęty.

318.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 27 marca 1924 r.

w przedmiocie odsyłania osób, potrzebujących opieki, do gmin, w których osoby te mają prawo do opieki trwałej.

Na zasadzie art. 24 ustawy z dn. 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. № 92 poz. 726) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby niedołążne fizycznie, chore umysłowo i małoletnie do lat 14 w wypadkach odsyłania ich w myśl art. 10 ustawy z dn. 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. № 92 poz. 726) do gmin, obowiązanych do sprawowania opieki trwałej, winny mieć zabezpieczoną opiekę konwojenta na koszt gminy, obowiązanej do opieki trwałej.

§ 2. Odesłanie osoby, potrzebującej opieki do gminy, obowiązanej do sprawowania opieki trwałej, jest niedopuszczalne w rozumieniu punktu a) art. 11 ustawy z dn. 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. № 92 poz. 726), jeżeli gmina, obowią-

zana do opieki trwałej, nie zapewnia opieki, przewidzianej w art. 3, powołanej ustawy, w szczególności — co do dzieci i młodocianych — nie zapewnia nauki szkolnej lub zawodowej, rozpoczętej lub zapewnionej na terenie gminy pobytu.

§ 3. Gmina obowiązana do opieki trwałej, żądając odesłania, winna zadeklarować zapewnienie opieki w myśl § 2 nin. rozp.

Deklaracja gminy wymaga potwierdzenia przez władzę nadzorczą.

§ 4. W wypadkach, określonych w § 2 nin. rozp. osoba, opieki potrzebująca, pozostać ma na terenie, gdzie się znajduje, na koszt gminy obowiązanej do sprawowania opieki trwałej w myśl art. 12 powołanej ustawy z dn. 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. № 92 poz. 726).

§ 5. Spory, wynikłe na tle spraw, objętych niniejszym rozporządzeniem, rozstrzygać będą właściwe organy nadzorcze.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:

Simon

319.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 10 kwietnia 1924 r.

w sprawie ustalenia kursu złotego w zastosowaniu do opłat ustanowionych w ustawie z dn. 5 lutego 1924 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Na mocy art. 78, 104 i 148 ustawy z dnia 5 lutego 1924 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. № 31, poz. 306) zarządza się co następuje:

§ 1. Złoty, w zastosowaniu do wszelkich opłat ustanowionych w ustawie z dnia 5 lutego 1924 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. № 31, poz. 306), będzie obliczany i płatny w markach polskich według kursu franka złotego, ustalonego i ogłaszanego w Monitorze Polskim przez Ministra Skarbu na zasadzie art. 3 ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044), obowiązującego w dniu uiszczenia tych opłat.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*